

T H E A T E R

GRAS
LOST ALLES OP

Action Malaise speelt „'t Wild vlees". Op 29 en 30 april in Genk, 2 en 3 mei in Mechelen, 9 mei in Hasselt. Volgend voorjaar uitgebreid op tournee. Inlichtingen: 0476-43.23.87.

't *Wild vlees*, de nieuwe voorstelling van Action Malaise, balanceert op het randje. Op het randje van het goed fatsoen, op het randje van het politiek correcte, op het randje van de gêne. Dat is spannend. En verfrissend.

Action Malaise is een jong gezelschap, dat stilaan de reputatie opgebouwd heeft dat het moeilijke problematieken genuanceerd aanpakt. In het prijsbeest *Vive l'Afrique* ging het over blank en zwart en het onfrisse verleden van België. 't *Wild vlees* staat stil bij overleven vandaag en komt terug uit bij hetzelfde: blank, zwart, bruin en hoe die samenleven. En dat ziet er niet zo fraai uit.

Als in een mozaïek puzzelt de regisseur Ivan Vrambout de levens van drie personages in elkaar. Er is de rijke inwoner van Brasschaat wiens dochter een ongeluk heeft in de grootstad. Er is de stadsbewoonster die vanuit haar raam de voorbijgangers in het oog houdt. Een daarvan is een jongeman die zich op een plek in de stad geposteerd heeft om mensen uit te dagen.

Elk van hen heeft een eigen strategie om te overleven. „Ik train mijn lichaam om te incasseren", zegt de jongeman. De

vrouw beschikt over een uitgebreid register aan rolletjes om 's nachts langs vervelende groepjes Marokkanen te glippen. In Brasschaat vlucht de rijke Vlaming op een pathologische manier in zijn golfspel. Zijn ultieme droom: één mooi golvend grastapijt dat alle problemen in dit land bedekt.

't *Wild vlees* vertelt verhalen van gewone mensen en legt zo hoogst verfijnd de vinger op de wonde die het leven vandaag is. Vrambout is er niet vies van zijn voorstelling te doorspekken met porties actualiteit: het verhaal van de schrijver Serge van Duijnhoven, die enkele weken geleden onder het scanderen van „mort à Bush" in Brussel ineengeslagen werd, zit er bijvoorbeeld in verwerkt.

Het tapijt glassplinters waaruit het decor bestaat, symboliseert de prikkende kantjes van het leven, met glas dat nu eens gebruikt wordt als wapen en even later als plattegrond om een ongeluk uit te beelden.

Action Malaise flirt met clichés als de rochelende Marokkaan en de rijke inwoner van Brasschaat. Dat is spelen met vuur, maar Vrambout beheerst de brandjes meesterlijk. Met zet en tegenzet duwt hij je met je neus op de problemen, zonder antwoorden, zonder slap gelul.

In het maatschappelijke debat duiken de problemen rond integratie al een tijdje op. Het ziet er naar uit dat dit debat, in al zijn hardheid en met al zijn ongenueanceerde standpunten, nu ook tot het theater is doorgedrongen. Dat werd tijd.

Kristien Vermoesen

De wereld is een golfterrein

In zijn nieuwe voorstelling *'t Wild Vlees* gaat de jonge regisseur Ivan Vrambout aan de slag met de dramaturgische elementen die hem dierbaar zijn. Strategieën, België, misdaad, de problematiek van het samenleven. Hij schuift de stukjes naar elkaar toe en trekt ze dan weer uit elkaar. Maar *'t Wild Vlees* is in de eerste plaats dit: een erg verraderlijke puzzel die resulteert in het tegendeel van een al te eenvoudig statement.

Het is bijzonder mooi om te zien hoe een beginnend regisseur als Vrambout erin slaagt een heel eigenzinnige theatertaal te ontwikkelen. Na *Survival of the fittest*, het gelauwerde *Vive l'Afrique*, en eerder dit seizoen nog *Hakl*, toont Vrambout ook met *'t Wild Vlees* een ingenieus uitgedokterde en toch erg snedige en aanstekelijke voorstelling.

In *'t Wild Vlees* maken drie personages de dienst uit. Ze vertegenwoordigen drie bevolkingsgroepen. Joris Van den Brande leeft op de straat. Het gevaar waarin hij verkeert, wordt uiterst doeltreffend gesymboliseerd door de glaspil-

inters onder zijn voeten. Hij wacht om te worden overvallen. Biedt zijn portefeuille aan. "Val mij aan. Alstublieft." Want als het écht te beroerd is, moet je het gevaar eerst aantrekken om het daarna te kunnen ontwijken. Joost Vandecasteele heeft het op het eerste gezicht beter getroffen. Hij is rijk en speelt golf. Zijn Utopia is groen, want door zijn roze bril is de wereld een golfterrein. Alle miserie zou hij bedelven onder een gigan-

tisch groen tapijt. "Zuiver groen en verkeersvrij", orakelt hij. Nooit gedacht dat het zo eenvoudig kon zijn. Caroline Rotier becommentarieert de stad vanuit haar zetel. Ze is de buurtbewoonster bij uitstek en dus tegelijk toeschouwer en acteur, commentator en participant.

't Wild Vlees valt vooral op door het uitstekende en perfect gedoseerde acteerwerk. Vooral Van den Brande en Vandecasteele schijnen zich bijzonder goed te voelen in hun rol. De drie acteurs houden er bovendien heel erg verschillende acteerstijlen op na en in deze voorstelling werken die verschillen erg goed. Ook wat de verschnografie betreft, blinkt de voorstelling uit in efficiëntie en eenvoud. De bühne werd door scenografe Danja Cauwenbergs opgedeeld in drie vlakken, evenveel als er in deze voorstelling werelden zijn.

Op heldere, eenvoudige en efficiënte wijze en in amper uur tijd zet Vrambout een voorstelling neer die tegelijk een zeer complexe inhoud draagt. Vakmanschap, heet dat.

RECENSIE

WIE: Ivan Vrambout en Action Malaise in coproductie met kunstencentrum STUK en CC Genk

WAT: *'t Wild Vlees*

WAAR EN WANNEER: nog te zien vandaag in kc Nona, Mechelen (015/20.37.80), op 9 mei in kc België, Hasselt, op 22 en 23 mei in Theaterplaats Gasthuis, Amsterdam (0031-20/616.89.42). Een tournee wordt nog gepland in het voorjaar van 2004.

ONS OORDEEL: Op heldere, eenvoudige en efficiënte wijze en in nog geen uur tijd zet Vrambout een voorstelling neer die tegelijk een zeer complexe inhoud draagt.